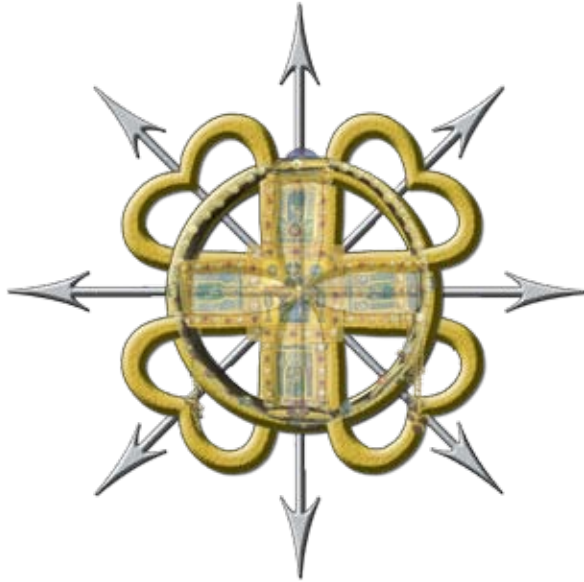

Jövő a Szent Korona jegyében
MAGYAROK VIII. VILÁGKONGRESSZUSA
 ÓPUSZTASZER - BUDAPEST, 2012. AUGUSZTUS 15-20.
 9ΛMIIĐHΛ>>OΛ9Λ+M .IIIV 1OH9#9Đ
8th HUNGARIAN WORLD CONGRESS

A nemzeti lét

JÖVŐ A SZENT KORONA JEGYÉBEN NEMZETSTRATÉGIAI KONFERENCIA

MVSZ - MAGYAROK HÁZA
2012. AUGUSZTUS 18.

Dr. Bogár László

A történelmi pusztulás lejtőjén a magyar nemzet állama

Trianon, Mohács mellett, a magyarság történetének legsötétebb szimbóluma. Szimbólum, mert, ha alaposan megvizsgálánk történelmünk mély-szerkezetét, valószínűleg rá kellene döbennünk, hogy Trianon nem egyetlen esemény csupán. Sokkal inkább megjelenítője egy olyan pusztító „világ-erőnek”, amely számára hazánk mindig „útban volt” (van és lesz!), így neki Magyarország felszámolásának célja történelmi evidencia. Trianon tehát metafora gyanánt, e „megnevezhetetlen” világ-erő kódnevévé vált. (Tegyük mindjárt hozzá, ez az erő a magáról szóló diskurzus-teret eleve betiltja, gyűlölet-beszédnek nyilvánítja, és büntetőjogilag szankcionálja már azt a feltételezést is, hogy ő egyáltalán létezik). Azt is be kell látnunk, hogy lepusztulásunk messze Trianon előtt kezdődött, és Trianon óta is tart, újabb és újabb „Trianonok” láncolatát létrehozva. És, hogy Trianon nemcsak ezt a „világ-erőt” jeleníti meg, hanem egy még ennél kényesebb és fájdalmasabb ténnyt is. A történelmi Magyarország ugyanis a Szent Istvántól Mátyás királyig tartó „tér-időben” is ki volt téve e „világ-erő” pusztító hatásának, mégis meg tudta őrizni szakrális talapzatát és erre épülő integritását. A Mohács óta zajló második fél évezred azonban a folyamatos tragikus lepusztulás története. Ez arra utal, hogy a magyarság közben olyan egyre mélyülő spirituális válságot él át, amelynek nyomán egyre kevésbé képes önmaga létstratégiájának megfogalmazására és bátor képviselésére. Magyarország napjainkban történelmi mélypontra jutott. Végzetes lepusztulási lejtőn tart lefelé mind az anyagi és természeti értelemben vett vagyonok, mind a népesedési és egészségvagyon, mind az olyan „szimbolikus” vagyonok terén, mint a nemzet lelki, erkölcsi, szellemi „készletei”. Minél pontosabb képet kellene tehát alkotnunk arról a történelmi folyamatról, amely idáig juttatott minket, illetve, ami változatlanul visz egyre mélyebb és veszélyesebb válság-örvények felé. Trianon történelmi mélyszerkezetének alapos elemzése éppen ehhez kínál esélyt. Előadásom a megengedett terjedelméből adódóan legfeljebb arra tehet kísérletet, hogy ráirányítsa a figyelmet a kérdés egyes eddig kevésbé vizsgált rejtett dimenzióira. Nem válaszokat ad tehát, csupán felvázolja azoknak a kérdéseknek a logikai láncolatát, amelyeket fel kellene tenni, ha el akarjuk kerülni Magyarország végleges felszámolását.

Amit először is rögzíteni kell, az, az a tény, hogy fél évezrede folyamatosan birodalmi függésben élünk, és minden eddig minket kifosztó impérium kivette a részét annak a lepusztulási lejtőnek a létrejöttében, amelyen ma is mozgunk lefelé. Ráadásul az is fontos mozzanat, hogy az igazán súlyos kifosztás nem is első-

sorban azokban az időszakokban zajlott le, amikor az éppen aktuális birodalom „konszolidált” („business as usual”) körülmények között fosztogatott minket, hanem amikor a nagy birodalom-váltások mentek végbe. A török kiűzését követő iszonyú kataklizmák során 20-25 év alatt nagyobb vagyonvesztés ment végbe, mint a 150 évnyi hódoltság idején. Az első világháború, és Trianon az 1914-től 1924-ig tartó évtized során szintén nagyobb lepusztulással járt, mint a 200 éves Habsburg uralom. A második világháború és az iszonyú jóvátétel szintén nagyobb roncsolást hozott magával, mint az időben és térben egyaránt „harmadik” birodalom (Hitleri Németország) minket érő előzetes kifosztása. És végül a szovjet birodalom összeomlása és a nyugati globalitás birodalmának berendezkedése, hatalom-gazdasági erőforrás-szivattyúinak működése összehasonlíthatatlanul nagyobb kárt okozott a „rendszerelváltás” húsz éve során, mint a szovjet megszállás 45 éve összesen. Meg kellene értenünk tehát a birodalom-váltások „lemez-tektonikájának” pusztító logikáját.

Az egyre súlyosabb birodalmi alávetésünk és kifosztásunk elmúlt fél évezrede éppen a világ-kapitalizmus brutális „globalo-diktatúrája” kibontakozásának időszaka. Csupán optikai csalódás tehát az, hogy látszólag öt különböző birodalom fosztogatott minket, mert ez az öt valójában egy! Mint ahogyan a „levantei eredetű” mediterrán kereskedő kapitalizmus **Machiavellije**, a felvilágosodás **Voltaire-i** „sötétségére” épülő jakubinus létkarakterere, **Lev Davidovics Brostein** (alias Trockij) a Wall Street diszkrét finanszírozásával felépített „bolsevizmusa”, és most a „neoliberális globálnyikok” világméretű uralma ugyanannak a több ezer éves pusztító világerőnek a különböző megjelenési formája, amelyet, mint láttuk persze „politically not correct” valódi nevén nevezni. Mindezt azért tartom fontosnak jelezni, hogy óvjam magunkat attól a végzetes történelmi optikai csalódástól, hogy a nyugatias modernizáció lét-szerveződési módja, és az ő mostani nagyszerű „demokráciája és piacgazdasága”, az a létező világok legjobbika, és, hogy a „Nyugat” mindig a javát akarta Magyarországnak. Észlelnünk kellene végre, hogy a **Mediciek** és a **Fuggerek** geopolitikai „harapófogójában” fokozatosan összeroppanó Magyar Királyság óta folyamatosan „útban van” minden, ami a valóban önálló, független, a Szentkorona szakralitására épülő lét-szerveződési módra alapozódó Magyarországra emlékeztetne a Kárpát medencében. A török birodalmi terjeszkedés is inkább csak ürügy és eszköz volt a kora globális kapitalizmus kezében, hogy belső hatalmi konfliktusaik „rendezése” közben „egy füst alatt” felszámolják Magyarországot is. A legnagyobb kontinentális hatalmat Franciaországot például semmi nem akadályozta meg abban, hogy saját nyers világ-uralmi törekvéseitől hajtva a minket éppen brutálisan kifosztó Oszmán birodalom hűségese stratégiai szövetségese legyen. Miközben mi önpusztító naivitással éppen ezt a Nyugatot védjük önfeláldozóan! Az pedig abszolút tabu, hogy az Oszmán birodalom pénzhatalmi és diplomáciai rendszerét egy évszázadon át a Spanyolországból kiűzött szefárd elit irányította. Nos, a Nyugat globális birodalma ezután az „entré” után történelmünk minden kritikus elágazási pontjánál mindent megtett annak érdekében, hogy cinikus-gátlástalanul lefosszon és kiárúsítson minket. Paradox módon ez még a szovjet-birodalmi alávetettségekre is igaz. Hiszen egyfelől a jaltai paktum nyomán ezt közvetlenül is nekik köszön-

hetjük, ráadásul ennek a szálnak van egy Jaltánál sokkal súlyosabb és mélyebb szerkezeti összefüggése is. Mert, lassan itt az ideje, hogy próbáljunk elszakadni attól a másik végzetes optikai csalódástól, hogy a „szocializmus és kapitalizmus” egymás történelmi ellentétei. A magát szocializmusnak nevező lét-szerveződési mód ugyanis nemcsak, hogy nem ellentéte a kapitalizmusnak, hanem a kapitalizmus „hatalom-gazdasága” legnyersebb „vegytisztá” formáját testesíti meg. Létrejötté annak köszönhető, hogy a XX. század elején Kelet és Közép Európa társadalmában még mindig létezett a zárt, tradicionális anyagi és szakrális szimbolikus viszonyok között élő paraszti társadalom. A globális kapitalizmus urai azonban tisztában voltak azzal, hogy ezt rövid idő alatt csak egy olyan brutális berendezkedés tudná szétroncsolni, és olyan eszközökkel, amelyet akkor már a „fejlett és demokratikus”, ergo finnyás ízlésű Nyugat legfeljebb Afrikában engedhetett meg magának. Szétroncsolni pedig egyszerűen azért kellett, mert csak így lehetett „legyártani” a védekezéséktelen és engedelmes munkaerő és fogyasztóerő állatok gigantikus csordáit ezekből a paraszti társadalmakból, amit napjainkban elegánsan „globális integrációnak” szokás nevezni, és amelynek egyetlen célja a globális erőforrás szivattyúk sikeres működtetése az ily módon véres péppé tett „lokálisokban”. A magát „szocializmusnak” nevező szerveződési mód ezt a feladatot kiválóan teljesítette! Mintegy „elő-emésztette” a térség társadalmait, és mikor e feladatának eleget tett, kollaboráns oligarchiái szíves-örömezt „visszaszolgáltatták” azt eredeti tulajdonosaiknak. Hogy a már említett Lev Davidovics Bronstein milyen szerepet is játszott mindebben, az, ma már nyílt titok. Annyira, hogy az amerikai kongresszusban a harmincas évek elején egy **McFadden** nevű képviselő vizsgálatot kívánt kezdeményezni a FED és számos amerikai pénzügyintézetek ellen, mert bizonyítékai voltak arra, hogy egy svéd bankcsoporton keresztül közvetlenül finanszírozták Bronsteint (Trockij), és annak „bolsevik forradalmát”. Oroszország zárt szakrális paraszti társadalmának radikális „felbontását”, tehát a globális kapitalizmus stratégiai céljainak megvalósítását, amit éppen a bolsevik diktatúra tett lehetővé még pedig történelmileg hihetetlenül rövid idő alatt, és persze ehhez mért brutalitással.

Trianon szerepe ugyanebbe a stratégiai tervbe illeszkedett, bár már csak a kegyelem-döfés, hisz a Tanácsköztársaság bolsevik hatalom-átvételi kísérlete és pusztító berendezkedése jelezte, hogy Magyarországnak ugyanezt a sorsot szánták a világ urai. A „különös kegyetlenséggel” végrehajtott folyamat a magyar társadalom alapvető lelki, erkölcsi és szellemi talapzatában végzetes roncsolódást indított el.

A magyar forradalom és szabadságharc 1956-os eltírásában, amely Trianon újabb történelmi felvonása, azért segítette készségesen a Nyugat globális birodalma a szovjet impériumnak, mert az eredeti „projektje” számára a forradalom komoly fenyegetést jelentett. Egy részt a paraszti társadalmak szétverése még éppen, hogy csak elkezdődött, más részt 1956 a Nyugat urai számára veszélyesebb kihívás volt, mint a szovjet birodalomnak. Azt jelezte ugyanis, hogy egy szakrális mély-szerkezetében még mindig ép nemzet képes megmutatni az egyedüli kiutat. Azt tudni illik, hogy a „kapitalizmus versus szocializmus” hamis síkjából „térben kilépve” kell megkeresni az emberi lét egyetlen lehetséges útját,

a hagyomány szakrális lét-harmóniájához való visszatalálást. Ez azonban olyan nyilvánvalóvá tette volna a nyugatias kapitalizmus zsákutcájának végzetes ténnyét, amit a Nyugat urai aligha engedhettek meg maguknak, ezért tettek meg mindent annak érdekében, hogy 1956 mihamarabb elbukjon.

Az eredeti projekthez a „liberális” reformok jelentették a visszatérést, per sze csak az után hogy a lázadó nemzet megkapta globális uraitól a megfelelő büntetést. Az 1956-ot követő évtized során a paraszti társadalmat szétroncsoló eredeti terv sikeresen megvalósult, és elkezdődhetett a „visszaadás” lassú előkészítése. Ezt már akkor is az „MSZP-SZDSZ” nagykoalíció jelentette. Kádár személyesen bízta meg Nyers Rezsőt és Tardos Mártont annak a „reformnak” a kidolgozásával, amely a „visszatérés” első állomása volt. A hetvenes és a nyolcvanas évek során az adósságcsapda rázárult az országra, de nem csak anyagi értelemben. A magyar történelem során békeidőben még soha nem ment végbe olyan népesedési, egészségség vagyonban és lelki, erkölcsi, szellemi javakban való fogyatkozás, mint a kádári konszolidáció „aranykorában”. A felkészületlen magyar társadalmat olyan rövid idő alatt és olyan példátlan brutalitással hajszolták át a globális alkalmazkodás kényszerű szakaszán, hogy ennek máig tartó végzetes következményei lettek. Az egyik talán legdrámaibb fejlemény, hogy 25 év alatt a megkésztereződő mezőgazdasági termésátlagot 15-szörös üzemanyag felhasználással, és 40-szeres vegyi anyag felhasználással értük el, és mind eközben a középkorú falusi férfiak rák-halálózása megötszöröződött(!). Ez volt az igazi „rendszerelváltás”, vagyis annak a folyamatnak a kezdete, amelynek során a Nyugat globális birodalma „visszavette” a most már „feleslegessé váló” szovjet birodalom brutális politikai kapitalizmusától a „kényszerítő passzként” rábízott országokat, ahol ez példamutató brutalitással felszámolta a tradicionális, szakrális paraszti társadalmakat. Mindebből kiderülni látszik, hogy Trianon nem egyetlen esemény, hanem e pusztító világerő működésének élő szimbóluma. És minden bizonytal újabb és újabb „Trianonokkal” kell megtanulnunk a Magyarország felszámolására irányuló törekvéseikkel való eredményes szembefordulás nemzet-stratégiáját. A „rendszerelváltás rendszer” tehát valójában csak egy újabb, minden eddiginél pusztítóbb birodalmi függés hamis foglalatja. A 2010 óta fennálló kormány nemzetstratégiailag helyes kísérlete a birodalmi kifosztás mérséklésére kudarcot vallott, a globális hatalmi rendszer a megtorlást követően még pusztítóbb függést igyekszik ránk kényszeríteni. A nagy nyílt terekben zajló birodalom-ellenes támadások tehát egyelőre nem vezethetnek sikerre. Nemzetstratégiánknak tehát inkább a társadalmi létezésünk mikro-terekben zajló erőgyűjtésre és élettér-visszaszerzésre kellene épülnie.